

[Steen Folke.]

at fællesmarkedet skal beskæftige sig med sikkerhedspolitik? Tindemans' udredning er jo bare ét af mange udtryk for dette.

Jo vel, vil man sige, socialdemokratiet tager også forbehold over for dette, regeringen tager forbehold over for det. Men vi ved lige præcis, hvad de forbehold er værd, for vi har set en stribe forbehold taget og derefter forladt, når det blev passende.

Jeg vil også godt for en gang skyld vende skytset mod venstre i denne sammenhæng. Jeg mener i det store og hele, man må erkende, at venstre har været mere redelige i deres EF-politik, end socialdemokratiet har. Venstre har for så vidt hele tiden sagt, at det drejede sig om disse økonomiske og politiske ting, at det hang sammen, udbygningen af unionen. Jeg finder for så vidt ikke noget mærkeligt i, at venstres folk i EF-Parlamentet stemmer for unionen. Dog er der et enkelt forbehold, jeg mener man må tage også i venstres tilfælde, et enkelt punkt, hvor venstre har været med til at føre befolkningen bag lyset. Jeg tænker på det, der f. eks. blev formuleret af daværende udenrigsminister Poul Hartling i en udtalelse til Venstrepressens Bureau i juli 1971, hvor hr. Poul Hartling sagde:

„I EFs idé ligger der ikke noget forsvarsmæssigt samarbejde.“

Det har også venstre været med til at prøve at bilde os andre ind, bilde befolkningen ind, at det havde ikke noget med den side af det at gøre. Ellers ville man godt erkende i venstre, at fællesmarkedet ikke bare var flæsk og smør, men i høj grad drejede sig om et politisk og et udbygget politisk samarbejde. Men lige præcis på det forsvarsmæssige, det militærpolitiske område har venstre været med til at forsøge at foregøgle dem, der var skeptiske eller uvillige over for tilslutning til EF, at det havde ikke noget med sagen at gøre. Nu har vi jo en ganske klart markeret anderledes holdning også fra venstres ordfører i dag.

Til sidst vil jeg lige sige, at jeg stillede ét eneste konkret spørgsmål til udenrigsøkonomiministeren. Det fik jeg ikke noget svar på. Jeg vil godt prøve en gang til. Det var et spørgsmål om, i hvilket omfang artikel 235 i Romtraktaten faktisk var blevet benyttet på nuværende tidspunkt. Jeg er sikker på, at udenrigsøkonomiministeren kender arti-

kel 235, men det er muligt, han ikke lige kan huske den eller ikke har den ved hånden, så jeg vil gerne citere, hvad den artikel egentlig går ud på. Den lyder således:

„Såfremt en handling fra Fællesskabets side viser sig påkrævet for at virkeliggøre et af Fællesskabets mål inden for fællesmarkedets rammer og denne traktat ikke indeholder fornøden hjemmel hertil, udfærdiger Rådet på forslag af Kommissionen og efter at have indhentet udtalelse fra Forsamlingen med enstemmighed passende forskrifter herom.“

Det er jo en meget bekvem paragraf, som kan bruges til mangt og meget, og det, jeg spurgte om, var sådan set bare, om den var blevet brugt, i hvilket omfang og til hvad denne paragraf var blevet brugt hidtil.

Jeg vil for så vidt gerne medgive ministeren, at man kan overdrive betydningen af institutionelle ændringer i EF. Det er rigtigt, at det afgørende, det er realiteterne og ikke formaliteterne i denne form for politik som i enhver anden form for politik. Institutionerne er kun instrument for politikens formulering, for beslutninger og sådan noget, og for så vidt kan der være noget om, at disse institutionelle ændringer ikke i sig selv er de mest afgørende. De er nu heller ikke ligegyldige, men jeg vil altså gerne sige, at jeg mener også, at realiteterne er det, det først og fremmest drejer sig om. Der er jo på mange punkter taget forskud på de institutionelle ændringer, som man nu er ved at lempe igennem. Det gælder udviklingen omkring topmøderne, hvor Tindemans nu har nye forslag om noget, som i virkeligheden allerede praktiseres i vid udstrækning. Det gælder mange andre ting. Netop ud fra en erkendelse af, at det er realiteterne, det drejer sig om, vil jeg gerne høre om anvendelsen af denne § 235, som jo i nogen grad er en slags undtagelsesparagraf, som kan bruges. Jeg vil gerne høre, om den har været brugt, hvor meget og til hvad, hvis jeg kunne få et svar på det.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forespørgerne (*Maigaard*) (SF):

Jeg vil gerne komme med et par bemærkninger nu på dette tidspunkt af debatten om det, hr. Stetter har kaldt denne destruktive dagsorden, som vi har lagt frem.